

A detailed miniature village scene featuring a variety of colorful houses in shades of blue, pink, orange, and green. The houses have different roof shapes and window patterns. In the center, there is a small church with a clock tower and a red roof. A large, stylized pink bird with a yellow belly and a long red beak is flying in the upper right. The village is set on a dark, textured ground with some greenery and a small orange insect-like figure near the bottom right.

Michaela Fišarová

MĚSTEČKO

mladá fronta

ilustrovala Aneta Žabková

Městečko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz



MLADÁ FRONTA

Michaela Fišarová

Městečko – e-kniha

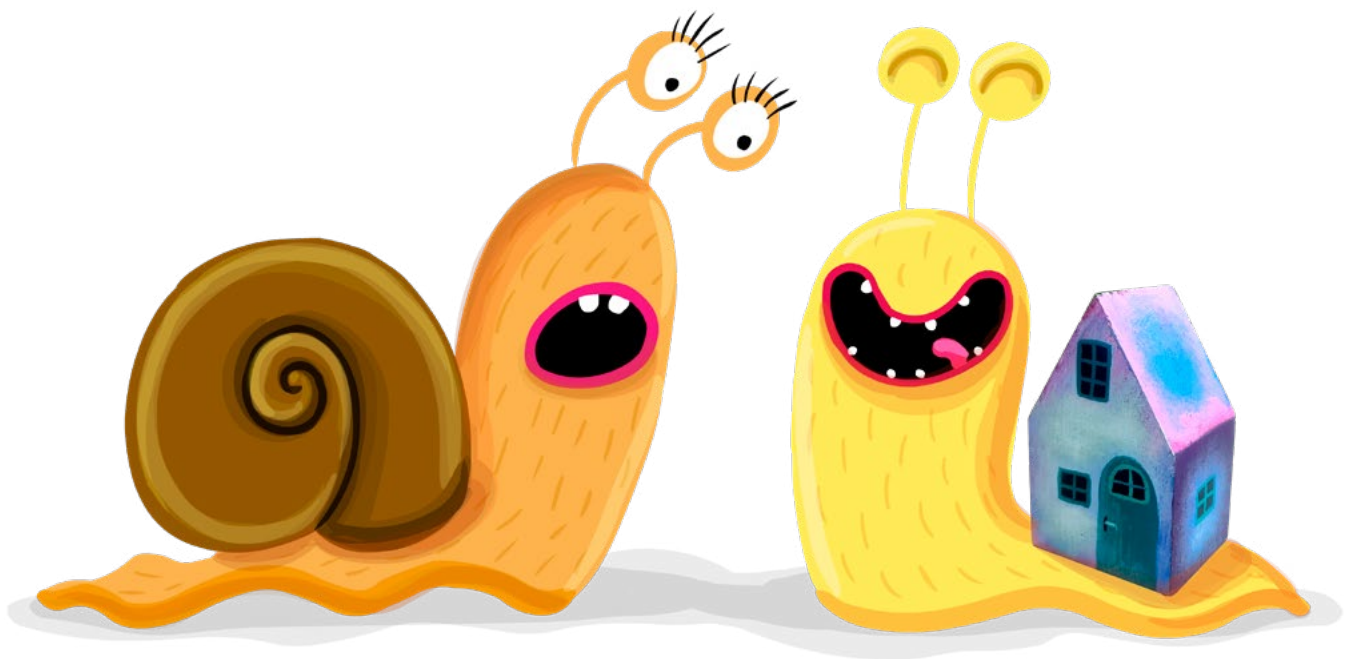
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

MĚSTEČKO





Michaela Fišarová

MĚSTEČKO



ilustrovala Aneta Žabková

mladá fronta

Text © Miichaela Fišarová, 2023
Illustrations © Aneta Žabková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-204-6211-4
ISBN e-knihy 978-80-204-6218-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

MĚSTEČKO



Městečko se rozprostíralo v širokém údolí.

Ze tří stran ho obklopovaly hory, které byly tak vysoké, že jejich vrcholky měly na sobě po většinu roku bílou sněhovou čepici.

Z té jedné jediné volné strany se táhly hluboké lesy, které protínala desítky kilometrů dlouhá silnice, kudy se sem dalo dostat. Byla to jediná příjezdová cesta, takže když ji v zimě vichřice zavála hlubokým sněhem, nedalo se tudy po velmi dlouhou dobu projet a obyvatelé Městečka byli úplně odříznutí od okolního světa. Všichni byli však na tuto situaci připraveni a předem zásobeni.

Městečko mělo ještě další zvláštnost, která ho odlišovala od jiných podobných měst. Mobily se daly používat jenom v okolí náměstí, které se jmenovalo Náměstí. Ale i tady internet a mobilní a televizní připojení neustále vypadávalo. Na jiných místech, v lesích a na horách, nebylo možné chytit vůbec žádný signál.



A tak se lidé, kteří tady žili, více brouzdali venku než po internetu. Večer si dost často povídali z očí do očí a namísto online her hráli deskové hry.

Bylo to prostě opravdu velmi zvláštní místo!
A to s těmi všemi podivnostmi ještě nejsme u konce!
Byla tu totiž ještě jedna zvláštnost, a tou byl samotný
název městečka. Jmenovalo se totiž Městečko!
A právě tady, v Městečku uprostřed vysokých hor
a hlubokých lesů, začíná náš příběh.



Příběh číslo 1

RŮŽOVÝ DOMEK

Růžový domek se nacházel přímo na Náměstí.

Kdekdo by si možná pomyslel, že v Růžovém domku by mohla být cukrárna a možná by tam bydlela holčička, která by milovala světle růžové šatečky s vyšitými růžičkami a nosila tmavě růžové botičky s bílými mašličkami.

Nebylo tomu ale tak.

V Růžovém domku na Náměstí bydlel starý nerudný dědek. Byl tak moc mrzutý a protivný, že se s lidmi buď vůbec nebavil, nebo na ně křičel různé sprosté nadávky. Normálním milým hlasem ten dědek nemluvil. Zlobil se kvůli úplně všemu a úplně na všechny kolem sebe.

„Vy hruško nahnílá, proč vezete to mléko tak brzy?“ křičel na mlékaře, protože mu přivezl mléko o pár minut dříve.

„Vy švestko plesnivá, proč vezete to mléko tak pozdě?“ volal zase další den, protože se mlékař o minutu opozdil.

Pořvával neslušné nadávky na děti, jež omylem hodily do jeho zahrady míč, a hartusil dokonce i na ptáčky, protože po ránu hlasitě zpívali.



A jako by toho nebylo málo, hrozil i směrem ke slunci.
„Ty opice fousatá, proč zapadáš tak časně?“ zlobil se večer při setmění, když chtěl ještě chodit po lese.

Možná byste si mohli říct, že to neměl v hlavě v pořádku, ale to byste se opravdu mýlili! Dědek měl všech pět pohromadě. Byl bystrý i chytrý. Ještě donedávna byl zaměstnaný na poště, kde počítal různá čísla, přebíral od lidí peníze a posílal dopisy.

A když ještě pracoval, byl to docela slušný a milý chlapík, který měl krásného hodného psa. Byl to takový obyčejný voříšek, žádný vyšlechtěný pejsek. Jmenoval se Růža, protože ten pejsek byla fenka. Růža poslouchala na slovo.

„Sedni,“ zavolal na ni dědek, který tou dobou ještě vůbec žádným nerudným dědkem nebyl.

A Růža sedla na zem a ani neštěkla.

„Dej pac,“ poručil fence a ona zvedla levou přední tlapku a čekala, až ji páníček pevně stiskne a pochválí.

„Přines míček,“
dal povel a Růža se
rozběhla za hozeným
růžovým míčkem,
jejím nejoblíbenějším,
a přinesla mu ho zpět.

Tehdy byl dědek,
který, jak už bylo
řečeno, ještě tou
dobou žádným dědkem
nebyl, opravdu šťastný.

Než šel ráno na poštu,
vždy se chvíli prošel
s Růžou v lese. Miloval vůni jehličí,
spadaného listí a hub, jichž byly lesy kolem Městečka plné.
V lese byla šťastná i Růža. Běhala pro šišky, které jí páníček
házal mezi stromy, přeskakovala pařezy a do tlamičky
sbírala klacky, které pak okusovala.



„Přines!“ dostala Růža jednoho potemnělého dne od páníčka povel.

Rozběhla se tedy za svým růžovým, právě odhozeným, míčkem a co nejrychleji ho přinesla zpět.

Za dobře splněný úkol ji čekala pochvala a pohlazení po hřbetě.

„Šikovná Růža, moc šikovná,“ vyndal jí z tlamičky růžový míček. „Tak a teď už naposledy, asi bude pršet,“ vzhlédl páníček k černé zatažené obloze a odhodil znovu balónek co nejdál před sebe.

Míček velikým dlouhým obloukem padl k zemi a několikrát se od ní odrazil. Fenka se za ním okamžitě znovu rozběhla. Zrovna v té chvíli, kdy se Růža vzdálila, protnul oblohu obrovský rozvětvený blesk, který osvítil část lesa i oblohy. Hned na to následovala tak silná rána, že páníček s úlekem odskočil. V lese to strašlivě zapraskalo a jeden ze statných vysokých stromů padl k zemi. O docela malý kousek minul hlavu a trup páníčka. Skok z místa ho

dozajista zachránil
před obrovským
neštěstím!
Jedna jeho noha
však zůstala
zaklíněná pod částí
kmene. Snažil se ji vysunout
ven, ale nešlo to. Musel vynaložit
obrovské úsilí, aby nohu nakonec
několika mocnými trhnutími
vyklestil. Když byla konečně venku,
páníček bolesti omdlel.

„Růža!“ byla jeho první myšlenka, jen co se
vzpamatoval.

„Růžo, Růžo,“ pokoušel se postavit u padlého stromu
v prudkých poryvech silného vichru.

„Růžo, Růžo!“ křičel nešťastně do větru a vleže odhrnoval
větve smrku.



Ruce měl celé poškrábané od pichlavého jehličí a tvář smáčenou od deště, jenž se spustil z oblohy, kterou protínal blesk za bleskem.

„Růžo, Růžo,“ volal a bezradně se rozhlížel kolem.

Růža nikde. Jediné dvě věci, co po ní zbyly a už z dálky zářily skrz vzrostlé smrky, byl její růžový odhozený a už nesebraný míček a obojek, který se roztržený houpal na jedné z větví.

Když už byl páníček tak promoklý, prochladlý a vyčerpaný, propukl v pláč. Růža byla tím nejcennějším, co měl. A jako by se po ní slehla zem.

Našli ho až dělníci, kteří jeli další den tu neplechu uklidit a rozřezat spadlý strom. Růža však pod větvemi ani kmenem nebyla.

Páníček byl okamžitě dopraven do místní nemocnice, kde se postarali o jeho tělo. Nohu, natřikrát zlomenou, museli operovat a dát do sádry. Vyléčili ho také z prochladnutí a totálního vyčerpání.

O jeho duši se však postarat nedokázali. Páníček trpěl tak moc tím, že se Růža nenašla, že se stával protivnějším a protivnějším a mrzutějším a mrzutějším.

Dal výpověď na poště a odešel do důchodu.

Každou volnou chvíli, a těch měl opravdu hodně, trávil v lese na místě, kde se to stalo, a hledal Růžu.

„Růžo,“ belhal se a odhrnoval křoví.

„Růžo, ozvi se,“ křičel zoufale do smrčí.

„Růžo,“ zkoušel i se svou bolavou nohou šplhat na skály a rozhlížet se po okolí.

„Růžo, kde jsi?“ šoural se s holí sem a tam.

„Růžo,“ bědoval ve tmě, když procházel kolem Krmelce.

„Růžo! Zaštěkej!“ poroučel mezi stromy.

„Růžo, nemůžu bez tebe být,“ zakopával přes pařezy, protože sotva šel a pro slzy neviděl.

Ale Růža nikde.

„Růžo!“ zavolal naposledy z plných plic a zahrozil na slunce, že již zachází a on se musí vydat z lesa domů.



RŮŮŽÓÓÓ...

Při pohledu na červený zapadající sluneční kotouč si pro sebe nadával celou cestu, což mnohým uším neuniklo.

Doma se únavou svalil do postele, a jak byl oblečený v lese, stejně tak usnul natažený přes postel. Byl tolik vyčerpaný, že do koupelny, která byla v patře Růžového domku, by už s bolavou nohou nedošel.

A někdy v tuhle chvíli se páníček v očích jiných přeměnil na nerudného, protivného a mrzutého Dědka.

Příběh číslo 2

ŽLUTÝ DOMEK

Ve Žlutém domku bydlel kluk jménem František. Františku mu ale říkal pouze jeho tatínek. Maminka ho oslovovala Fany a kamarádi na něj volaly Fando nebo Franto.

Fanda byl úplně normální kluk, který měl jednu malou zvláštnost. Nechodil totiž do školy jako jiné děti. František do školy jezdil. Ale ne autem, jak by si třeba mohl někdo myslet, ani školním autobusem, dokonce ani na kole nebo koloběžce. Fanda používal k ježdění do školy vozík. A byl to super vozík!

„Fando, svez mě, prosím!“ volaly na něj často děti.

„Fany, nejezdi tak rychle,“ prosila chlapce maminka.